

Sognet, før Provsten var jaget ud af Vejlbys Præstegaard, — og hvad Væveren smilende lovede, plejede han at holde.

Og dog var det mindre Skibberuppernes nye Fredsforstyrrelser end Foraarets vedholdende og særlig for alle højtliggende Jorder skæbnesvangre Tørke, der i disse Dage bevirkede Vejlbøbøndernes bitre Modfaldenhed. I flere Uger var der ikke faldet en Draabe Regn. Rundt om paa Bakketoppene var Sædspirerne allerede ganske gule, og Græsset visnede helt hen. Nede i Skibberuppernes dybe Dalsænkninger og paa deres smaa Engstykker ud mod Stranden stod derimod alt endnu grønt og kraftigt. Det var, som om Vorherre havde afpasset Vejret netop efter Skibberuppernes Behov.

Dersom Regnmangelen varede ved mange Dage endnu, kunde der frygtes for en formelig Misvækst i denne Del af Sognet; og det var ikke alle Vejlbøbønder, der sad saa trygt i deres Gaarde, som de nye Stuehuse og høje Lader lod formode. Hin frygtelige Ildebrandsnat havde rokket ved adskilliges Velfærd, ligesom den ikke var helt uden Skyld i den Sindets Fortrykthed og let vakte Modløshed, der hidtil havde gjort dem til saa viljeløse Redskaber i Provstens Hænder. Det var, som om de bestandig gik og rugede over Mindet